

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/306/2021
Identifikačné číslo spisu:	6119380651
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6119380651.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyní 1/ Z. Y., bývajúcej v S. Y., I. R. XXXX/X, 2/ N. K., bývajúcej v S. Y., I. R. XXX/XX, zastúpených JUDr. Jozefom Polákom, advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, Aleja Slobody 1890/50, proti žalovanému V. Š. W.É., bývajúcemu v H., S. XX/XX, zastúpenému JUDr. Lenkou Maďarovou, advokátkou so sídlom v Žiline, Štrková 95/21, o zaplatenie 10.543,50 eur s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe žalovaného o zaplatenie sumy 104.698,38 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 2C/27/2020, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. júna 2021, č. k. 7Co/62/2021-462, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyne 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením konanie o vzájomnej žalobe žalovaného zastavil (I. výrok) a nepripustil vstup I. W. do konania ako ďalšieho subjektu na stranu žalobcu v časti vzájomnej žaloby doručenej dňa 2. februára 2021 (II. výrok). Vzájomnou žalobou žalovaný žiadal, aby súd pripustil na stranu žalobcu I. W., aby žalobu žalobkyne 1/ a 2/ v celom rozsahu zamietol, a aby na základe vzájomnej žaloby zaviazal žalobkyňu 1/ na zaplatenie sumy 11.797 eur a žalobkyňu 2/ na zaplatenie sumy vo výške 92.901,38 eur. Tiež žiadal prerušiť konanie do právoplatného skončenia konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 10C/132/2012, prípadne do skončenia konania o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/106/2018, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 8C/190/2011-492 zo 16. októbra 2017. Vzájomnou žalobou si uplatňoval uhradenie vložených investícií do rodinného domu, o ktorých Okresný súd Martin nerozhodol. Žalobkyne uviedli, že išlo o totožný nárok ako si uplatňoval v konaní na Okresnom súde Martin, pričom tento žalobu v časti zaplatenia vložených investícií ako zhodnotenie rodinného domu zamietol. Z pripojeného rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 10C/132/2012-1364 zo 16. októbra 2017 zistil, že súd žalobu o zaplatenie sumy 63.733,- eur proti žalovanej 1/ a sumy 8.093,- eur proti žalovanej 2/ zamietol (v konaní na Okresnom súde Martin vystupoval žalovaný ako žalobca 1/, jeho

manželka ako žalobkyňa 2/; žalobkyne 1/ a 2/ v konaní na Okresnom súde Martin vystupovali ako žalované 1/ a 2/), ktoré žiadali priznať titulom náhrady vložených investícií do rodinného domu na podklade znaleckého posudku č. 37/2011 znalca Ing. Neumanna. Z obsahu vzájomnej žaloby podanej dňa 2. februára 2021 bolo zrejmé, že skutkový základ žalovaného na zaplatenie vložených investícií do rodinného sa nezmenil a je totožný so skutkovým základom predchádzajúcej žaloby žalovaného a jeho manželky (teda v opačnom procesnom postavení), ktorý Okresný súd Martin v prvom výroku rozsudku č. k. 10C/132/2012-1364 zo 16. októbra 2020 ako nedôvodný zamietol, pričom z dôvodu podaného odvolania nenadobudol do dnešného dňa právoplatnosť. Totožnosť predmetu konania nemení ani ten fakt, že si žalovaný uplatňoval vzájomnou žalobou nárok na vyššiu hodnotu vložených investícií do rodinného domu ako v konaní vedenom na Okresnom súde Martin, a to len z dôvodu predloženia nového znaleckého posudku č. 88/2019, nakoľko sa jedná o totožný skutkový základ (priznanie nároku na zaplatenie vložených investícií do rodinného domu, ktorými sa zhodnotil spoluvlastnícky podiel žalobkyní). Vzhľadom na to, že v danej veci sa jednalo o prekážku už začatej veci, čo je neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, konanie o vzájomnej žalobe žalovaného v zmysle § 159 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zastavil. Návrh na pripustenie ďalšieho subjektu do konania mohol navrhnuť len žalobca. Aj keď sa v konaní javilo, že nič nebráni vyhovneniu návrhu žalovaného o pripustení ďalšieho subjektu konania, jeho návrh zamietol, pretože takéto pripustenie by bolo neúčelné vzhľadom na zastavenie konania o vzájomnej žalobe, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) uznesením z 30. júna 2021 sp. zn. 7Co/62/2021 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. (I. výrok), odmietol odvolanie žalovaného voči výroku II. uznesenia súdu prvej inštancie (II. výrok) a žalobkyni 1/ a 2/ priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (III. výrok). V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie správne skonštatoval, že vo veci je prekážka skôr začatej veci, a to s odkazom na konanie vedené pred Okresným súdom Martin sp. zn. 10C/132/2012. Z obsahu podanej vzájomnej žaloby v posudzovanej veci dňa 2. februára 2021 mal preukázané aj odvolací súd, že skutkový základ žalovaného na uhradenie vložených investícií do rodinného domu sa nezmenil a je totožný so skutkovým základom predchádzajúcej žaloby žalovaného a jeho manželky (v opačnom procesnom postavení), ktorú Okresný súd Martin v prvom výroku rozsudku č.k. 10C/132/2012-1364 zo 16. októbra 2020 ako nedôvodnú zamietol, avšak tento nenadobudol právoplatnosť z dôvodu podaného odvolania. Nič na tom nemení, že si žalovaný v tomto konaní uplatňuje vzájomnou žalobou nárok na zaplatenie vyššej sumy, ktorú dôvodí novším znaleckým posudkom č. 88/2019 (posudzovanom aj v konaní pred Okresným súdom v Martine), ale stále sa jedná o totožný skutkový základ, teda priznanie nároku na zaplatenie vložených investícií do rodinného domu, ktorými mal zhodnotiť spoluvlastnícky podiel žalobkyní. Totožnosť predmetu sporu je totožnosť nároku uplatneného z rovnakého skutkového základu či skutkového deja, teda keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený. Ak mal za to, že v zmysle znaleckého posudku č. 88/2019 (predloženom už v pôvodnom konaní) mu prislúchal nárok na vložených investíciách vyšší, ako pôvodne požadoval, mal možnosť upraviť žalobný nárok v tomto konaní v zmysle záverov tohto znaleckého posudku. Odvolanie žalovaného proti výroku o nepripustení p. I. W. do konania na stranu žalobcu v konaní o vzájomnej žalobe nie je rozhodnutím, proti ktorému by CSP pripúšťal odvolanie. Odvolací súd preto odvolanie žalovaného do tohto výroku odmietol ako odvolanie podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a zároveň napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Namietal, že nebol daný dôvod na zastavenie konania o vzájomnej žalobe a vo vzťahu o neprerušenie konania namietal, že súdy zaťažili konanie vadou zmätočnosti tým, že konanie neprerušili, pričom mali konanie prerušiť z dôvodu prebiehajúceho konania o zrušenie a vyporiadanie podielového

spoluvlastníctva do právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Martin sp. zn. 10C/132/2012 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu Žilina sp. zn. 6Co/106/2018 z 29. mája 2019. Vádu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP vyvodil z postupu a rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý nesprávne vyhodnotil existenciu prekážky litispendencie v konaní a potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení konania o vzájomnej žalobe, čím mu odňal právo na spravodlivé rozhodnutie vo veci. V rozhodnutí odvolacieho súdu absentovalo odôvodnenie, prečo sa odvolací súd odklonil od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/77/2009. V konaní o vzájomnej žalobe bola podľa dovolateľa I. W. v postavení žalobkyne, a aplikácia § 79 CSP bola na mieste. Dovolateľ vo všeobecnosti tvrdil, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu bolo nedostatočné až arbitrárne. Dovolateľ navrhol aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na opätovné konanie a rozhodnutie.

4. Žalobkyne 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je riadne a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnené, žalobkyne 1/ a 2/ sa s odôvodnením napadnutého uznesenia plne stotožnili a navrhli aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol a priznal žalobkyniam 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie v zmysle § 451 ods. 3 veta prvá CSP dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

7. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany (účastníka konania) nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne

odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Dovolateľ v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP uviedol, že nie je daný dôvod na zastavenie konania o vzájomnej žalobe a vo vzťahu o neprerušenie konania namietal, že súdy zaťažili konanie vadou zmätočnosti tým, že konanie neprerušili, pričom mali konanie prerušiť z dôvodu prebiehajúceho konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva do právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Martin sp. zn. 10C/132/2012 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu Žilina sp. zn. 6Co/106/2018 z 29. mája 2019.

12. Pokiaľ dovolateľ pod porušením práva na spravodlivý proces namietal neprerušenie konania konajúcim súdom, najvyšší súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej sú rozhodnutia súdu o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania procesnými rozhodnutiami, ktorými sa nerozhoduje o právach a povinnostiach strán sporu vo veci samej. Takéto rozhodnutia majú procesnoprávne dôsledky a do práv a povinností strán sporu nezasahujú konečným spôsobom. Aj keď (prípadne) pri vydávaní týchto rozhodnutí dôjde k procesnej nesprávosti, nemožno nevziať na zreteľ, že v ďalšom konaní, ktoré potom nasleduje, zostávajú strane sporu zachované všetky jej procesné oprávnenia. Najvyšší súd tento aspekt zdôraznil už dávnejšie napríklad v rozsudku sp. zn. 2Cdo/29/1992 (pozri R 39/1993), v ktorom uviedol, že podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v súčasnosti § 420 písm. f/ CSP) nie je splnená, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania (porovnaj sp. zn. 3Cdo/204/2013, sp. zn. 5Cdo/209/2009, 5Cdo/185/209, 3Cdo/57/2011 ako aj IV. ÚS 41/2014).

13. Napokon v intenciách inštitútu prerušenia konania v prípade zamietnutia návrhu na prerušenie konania súdom prvej inštancie nie je voči takémuto rozhodnutiu prípustné ani odvolanie. V prípadoch prerušenia konania je totiž odvolanie prípustné podľa § 357 písm. n/ CSP len proti uzneseniu, ktorým bolo prerušené konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a/ alebo § 164 CSP, či už na návrh, alebo bez návrhu. Ak by súd návrhu na prerušenie konania nevyhovel, nešlo by o prerušenie konania, a teda odvolanie proti negatívnemu rozhodnutiu by prípustné ani nebolo (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 4. decembra 2018, 1Obo/15/2018). Záverom dovolací súd zistil, že konanie na dovolacom súde vo veci dovolania proti rozsudku Krajského súdu Žilina sp. zn. 6Co/106/2018 z 29.05.2019 na ktoré poukazoval žalovaný vo svojej žiadosti o prerušenie konania, vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 9Cdo/51/2020 bolo skončené odmietnutím dovolania dňa 27. apríla 2022.

14. Dovolateľ tiež zmätočnosťnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP vyvodzuje z postupu a rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý nesprávne vyhodnotil existenciu prekážky litispendencie v konaní a potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení konania o vzájomnej žalobe, čím mu odňal právo na spravodlivé rozhodnutie vo veci.

15. Najvyšší súd už v judikátoch R 23/1994 a R 4/2003 považoval za prípad odňatia možnosti konať pred súdom postup súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietol zaoberať meritom veci (odmietol podanie alebo konanie zastavil alebo odvolací súd odmietol odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup neboli dané. Uvedený záver má oporu aj v rozhodnutiach vydaných za účinnosti Civilného sporového poriadku (sp. zn. 3Cdo/105/2019, 8Cdo/156/2019, 7Cdo/72/2019, 6Cdo/163/2018, 2Cdo/195/2018). Z tohto dôvodu sa dovolací súd zaoberal argumentáciou žalobcu, avšak dospel k záveru, že postup aj rozhodnutia súdov nižších inštancií boli vecne správne.

16. Ustanovenie § 159 CSP, podľa ktorého začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie; ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré sa začalo neskôr; vyjadruje tzv. prekážku litispendencie alebo inak povedané prekážku veci začatej. Litispendencia bráni tomu, aby na súde prebiehalo iné konanie v tej istej veci. Táto prekážka vzniká (je daná), ak na ktoromkoľvek súde v Slovenskej republike je začaté konanie, ktoré má rovnaké strany

sporu, rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo. Pokiaľ ide o totožnosť strán sporu, táto je daná aj vtedy, ak pôvodná strana sporu v prvom konaní je vystriedaná právnym nástupcom v druhom konaní (musí byť však ako právny nástupca pôvodnej strany sporu označený), a tiež vtedy, ak strany sporu v druhom konaní vystupujú v opačnom procesnom postavení. Litispendencia je procesnou prekážkou konania, ktorú musí súd z úradnej povinnosti odstrániť, a to bez zreteľa na to, kedy túto prekážku zistí, alebo kedy táto prekážka vznikla. V takom prípade vždy konanie zastaví. Spravidla zastaví konanie o návrhu, ktorý bol podaný neskôr. Pre posúdenie, či tu je prekážka začatej veci, je rozhodujúci stav v čase rozhodnutia v neskôr začatom konaní (R 97/2003).

17. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že súd prvej inštancie správne v bode 12. napadnutého uznesenia skonštatoval, že vo veci je prekážka skôr začatej veci, a to s ohľadom na pripojený rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 10C/132/2012-1364 zo dňa 16.10.2020. Z obsahu vzájomnej žaloby - podanej na Okresný súd Ružomberok dňa 2. februára 2021 je preukázané, že skutkový základ žalovaného na uhradenie vložených investícií do rodinného domu sa nezmenil a je totožný so skutkovým základom predchádzajúcej žaloby žalovaného a jeho manželky (v opačnom procesnom postavení), ktorú Okresný súd Martin v prvom výroku rozsudku č.k. 10C/132/2012-1364 zo 16. októbra 2020 ako nedôvodnú zamietol, avšak tento nenadobudol právoplatnosť z dôvodu podaného odvolania. Nič na tom nemení, že žalovaný si v tomto konaní uplatňuje vzájomnou žalobou nárok na zaplatenie vyššej sumy, ktorú dôvodí novším znaleckým posudkom č. 88/2019, ale stále ide o totožný skutkový základ, teda priznanie nároku na zaplatenie vložených investícií do rodinného domu, ktorými mal zhodnotiť spoluvlastnícky podiel žalobkyň. Ide o prekážku už začatej veci, čo je neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, súd prvej inštancie preto konanie o vzájomnej žalobe žalovaného v zmysle § 159 CSP správne zastavil.

18. Napokon dovolateľ vo všeobecnosti tvrdí, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu bolo nedostatočné až arbitrárne. Uvedené tvrdenie však žalobca zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom žiadnym spôsobom nekonkretizoval a z obsahu dovolania nie je zrejmé, z akých dôvodov žalobca považoval odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu za nedostatočné, ani v čom mala spočívať jeho arbitrárnosť. Obsah spisu zároveň nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, ani že jeho rozhodnutie je arbitrárne.

19. Súd oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd náležite zdôvodnil svoje potvrdzujúce rozhodnutie založené na právnom závere, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď konanie zastavil pre prekážku skôr začatej veci. Takisto zákonným spôsobom odôvodnil prečo odmietol odvolanie žalovaného voči druhému výroku rozhodnutia prvoinštančného súdu ktorým nepripustil pristúpenie I. W. do konania na strane žalobcu v časti vzájomnej žaloby. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu a v súlade s jeho právnym nazeraním na spor. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd nepovažoval žalovaným uplatnené dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f/ CSP za opodstatnené, a preto dovolanie ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

21. Dovolateľ v podanom dovolaní ďalej uplatnil aj dovolací dôvod uvedený v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo

alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu.

22. V zmysle § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

23. V zmysle § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

24. V zmysle § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

25. V danom prípade malo byť predmetom dovolacieho prieskumu uznesenie odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania žalovaného voči výroku II. uznesenia prvoinštančného súdu, ktorý nepripustil pristúpenie I. W. do konania na strane žalobcu v časti vzájomnej žaloby doručený na súd 2. februára 2021.

26. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie odvolacieho súdu v časti výroku II. napadnuté dovolaním žalovaného je rozhodnutím, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nepripustení pristúpenia I. W. do konania na strane žalobcu v časti vzájomnej žaloby doručený na súd 2. februára 2021, nie je podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie proti tomuto rozhodnutiu procesne prípustné.

27. Keďže dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu nie je rozhodnutím vo veci samej ani rozhodnutím ktorým sa konanie končí, nie je proti nemu prípustné dovolanie ani podľa § 420 CSP.

28. Z uvedeného dôvodu dovolací súd dovolanie žalovaného v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

29. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.